

***EN IK ZAL JULLIE TOT VADER
ZIJN EN JULLIE ZULLEN MIJ
TOT ZONEN EN DOCHTERS
ZIJN, ZEGT DE HEER DE
ALMAGHTIGE***

2 KOR.6:18

ZONEN EN DOCHTERS VAN DE ALLERHOOGSTE

• Peter van Beugen

Het is al een poos geleden dat ik als middelbare scholier bij de conrector op het matje moest komen. Ik zat op dat moment als tiener niet lekker in m'n vel. Eén uitlaatklep voor mij was om op school de clown uit te hangen en dat liep natuurlijk wel eens de spuigaten uit. Op een dag zaten we in het leslokaal op een docent te wachten die om een of andere reden niet op kwam dagen. Ik besloot daarom de klas maar eens te vermaken. Dit eindigde erin dat ik letterlijk boven op het bureau van de docent kabaal stond te maken. Precies op dat moment verscheen het hoofd van de docent om de hoek van de deur. De man kon de eerste tellen geen woord uitbrengen en stond alleen maar naar adem te happen. Het gevolg van deze actie was dat ik op bezoek mocht bij de conrector. De conrector had al een oogje op mij en dat was bepaald niet omdat hij verliefd op me was. Dit bezoek beloofde dus niet veel goeds. Als er nog

iets te lachen viel, dan verging je dat wel als je bij hem in het kantoor moest komen. Het gesprek leek aanvankelijk ook die kant op te gaan, maar in de loop van het gesprek veranderde de toon. Ik merkte dat hij doorvroeg naar mijn leven en dat ik daardoor - ik denk voor het eerst - gedwongen werd om dingen te verwoorden die me dwarszaten. Ik kan me maar enkele flarden herinneren van wat er gezegd is, maar ik besepte in enige mate en op een onbestemde manier dat dit gesprek mij bewust maakte van mezelf en helend was. In gewoon Nederlands zouden we zeggen dat ik er in dat kantoor bijzonder genadig van af was gekomen.

Soms zien we in dingen die ons overkomen een glimp van Gods goedheid en tegelijk is het vaak nog maar een zwakke afspiegeling van wie God echt is. Lukas schrijft *“Hebt uw vijanden lief en doet goed, leent zonder iets terug te hopen en uw loon zal groot zijn, en u zult zonen van de Allerhoogste zijn, want Hij is goedertieren over ondankbaren en bozen. Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is”* (Lukas 6:35). We moeten hierbij bedenken dat Lukas met name schreef voor niet-Joodse lezers, inwoners van het Romeinse Rijk, mensen die thuis waren in de Hellenistische cultuur. Door deze woorden van de Heer te citeren doorbrak hij op minstens twee manieren het godsdienstig besef van zijn lezers.

Zonen en Dochters

In de eerste plaats zegt Lukas hier dat mensen zonen van de Allerhoogste zijn. ‘De Allerhoogste’ was in zijn tijd een aanduiding voor de oppergod. Voor de Grieken was dit Zeus, voor de Romeinen Jupiter. Deze goden hadden hun eigen leefwereld en die was gescheiden van onze wereld. Zij hadden hun eigen onderlinge intriges, romances en bezigheden. Wilde je als mens iets ondernemen op het gebied van bijvoorbeeld handel, landbouw of huwelijk, dan zocht je met een offer of processie de gunst van de desbetreffende god, en dat bepaalde in grote mate het ‘verkeer’ tussen de wereld van mensen en die van de goden. Het was ondenkbaar dat mensen zoals jij en ik zonen en dochters van God zouden worden.

De Bijbel zegt dat God de geest van zoonschap in onze harten heeft uitgestort. Door wedergeboorte uit water en Geest zijn we kinderen van God geworden. Door diezelfde Geest nemen we onze plaats in als volwaardige zonen en dochters. In wezen is en blijft er natuurlijk een enorme afstand tussen de Hoogverheven God en zijn schepselen. Hij is ontzagwekkend in majesteit, kennis en heiligheid. Hij is de Schepper, de Almachtige, Heer van de hemelse machten, de El Shaddai, de God die is, die was en die komt, de Alpha en de Omega. Rondom zijn troon is een stem als van vele wateren, bliksemschichten en donderslagen - een

oorverdovende proclamatie van machtige engelen, ‘maar Gij, O Here troont voor eeuwig’ (Ps.92.8). En tegelijk zijn we héél dicht bij Hem gekomen. God neemt ons op in de innige band van vader en zoon. We ‘begrijpen elkaar’ en houden van elkaar. We dragen dezelfde boodschap uit en delen in dezelfde belangen.

God houdt mensen niet op een afstand. In Jezus heeft Hij zijn mensenliefde en goedheid bekendgemaakt. Hij is ruim aan barmhartigheid en vergeving, ongevraagd en onverdiend tilt Hij ons op en laat Hij ons delen in zijn waardigheid. Op de schaal van de afstand die er is tussen God en mij als mens, schiet iedere poging om op eigen kracht dichterbij Hem te komen en aan zijn heiligheid te beantwoorden tekort. Wat kunnen we onszelf en anderen daarmee vermoeien. Het is alsof ik boven op een stoel ga staan en beweer dat ik daarmee

een stapje dichter bij de zon ben. Op een schaal van 150 miljoen kilometer valt de hoogte van een stoel weg in de marge. Nee, God overbrugt de afstand. Stefanus zegt tegen de raad: de Allerhoogste woont niet in een huis dat door mensenhanden is gebouwd (Hand.7:48). Ons gebouw van goede werken, wetsbetrachting, alle offers die we kunnen brengen – hoe kunnen wij onszelf en elkaar misleiden: het is nog niet het begin van een schamele hut. Nee, Góð heeft een plaats voor óns klaargemaakt. Toen Jezus aan het kruis riep ‘Het is volbracht’, galmde het door het heelal van het ene uiteinde naar het andere, van de diepste diepte tot de troon van God en alles werd in één klap anders. De kroon van dorens werd verwisseld voor een kroon van het leven; die kroon deelt Hij met iedereen die Hem liefheeft. Er blijft niets over om te doen dan ontvangen wat God ons in Christus geeft en leven in de vrijheid van Gods kinderen. En als wij wandelen in de waardigheid en in de heiligheid van koningskinderen, is dat niet omdat we dat aan onszelf *verdiend* hebben, maar omdat Jezus die plek met ons deelt en we van zijn rijkdom mogen uitdelen.

God wil Koningskinderen. *“Ik ben God de Almachtige, wees vruchtbaar en wordt talrijk; een volk ja een menigte van volken zal uit u ontstaan en koningen zullen uit uw lendenen voortkomen”* (Gen.35.11). Er is een God in de hemel, de Koning van het

heelal, die wij Vader noemen en die ons zonen en dochters noemt, want inderdaad, ook de *dochters* zullen met de zonen erven (Num.27:7). Alles in dit plan gaat uit van het verlangen van de Vader, niet alleen om kinderen te hebben, maar ook om zijn liefde, zijn koninkrijk zichtbaar te maken in deze wereld. Straks als alles nieuw is, zal er een stad zijn met gouden straten, die neerdaalt uit de hemel. En uit die stad ontspringt een bron van levenswater, die leven en genezing brengt voor de volken. Maar wij hoeven niet tot die tijd te wachten om de zegen van de Vader door te geven. *‘Uit jullie binnenste’*, zegt Jezus (Joh.7.38), *‘zullen stromen van levend water vloeien. En dit zei Hij van de [Heilige] Geest die zij die in Hem geloven, zouden ontvangen’*. *‘Ik zal mijn Geest uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren’* (Joël 2:28). Even een gedachten-experiment: Van een huisgezin waarvan de Vader nooit buiten komt, kun je aan de kinderen aflezen hoe de vader is. Hoe gaan de kinderen gekleed, hoe spelen ze met elkaar? Zijn ze vriendelijk, behulpzaam, beleefd, innemend, vrijgevig? En hoe spreken ze over thuis? Dat kan een buitenstaander nieuwsgierig maken naar wie de vader is. Precies die rol vervullen wij in deze wereld, als zonen en dochters van de Allerhoogste.

Barmhartigheid

Dit zegt Hij die hoog en verheven is, die troont in eeuwigheid – heilig is zijn naam; in hoogheid en heiligheid zal Ik tronen met hen die gebroken zijn en nederig van geest, opdat de geest van de nederige herleeft en het verbrijzelde hart tot leven komt.

Jesaja 57:15 (NBV)

De tweede manier waarop Lukas zijn lezers verrast is door de barmhartigheid van God op te voeren als deugd. Wie barmhartig is, die lijkt op zijn Vader die barmhartig is. Barmhartigheid stond als deugd niet hoog aangeschreven bij de Grieken. Zij hechtten waarde aan wijsheid, rechtschapenheid, moed en zelfbeheersing. Barmhartigheid was een passief medegevoel voor mensen in nood en daar bleef het bij. Voor God is barmhartigheid ‘key’, omdat het niet alleen iets zegt over Wie Hij is, maar ook beslissend is geweest in wat Hij gedaan heeft, en elke dag doet. Barmhartigheid is de naam die God voor zichzelf uitriep toen Hij zich aan Mozes bekendmaakte: *‘Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trouw’* (Ex.34:6).

Jezus leerde wat volmaakte naastenliefde is. Hij vormde in zijn gedachten geen oordeel over mensen die aan de zelfkant van de maatschappij waren beland. Onze opdracht is om broeder, naaste te zijn voor de mensen om ons heen. Discipel zijn van Jezus betekent leren kijken met de ogen van Christus. Ik moet denken aan de kunstenaar die een

kale, ruwe rots van 2 ton voor zich kreeg, en een hamer en een beitel, en zijn ogen begonnen te stralen. Ieder ander mens zag alleen maar een lelijke steen, maar hij zag een ruit op een paard. Wat zie jij als je naar anderen kijkt? Dat is hoe God naar ons kijkt. God ziet in ieder mens die pasgeboren baby die eens het allerbelangrijkste was in iemand anders' leven. God ziet nooit de mens die vernederd en besmeurd is. Zijn ogen schitteren, omdat Hij ziet wat Hij in gedachten heeft. Hij houdt van ons, omdat Hij ons gemaakt heeft. Jouw waarde wordt niet bepaald door hoe productief je bent of hoe succesvol en of je voldoet aan de verwachtingen van andere mensen. Net als jij, heeft ieder mens, jouw buurman, jouw buurvrouw die nu naast je zit, een plek in zijn leven, waarvan de ander geen weet heeft. Een plek die God precies kent en waar Hij mee aan het werk is. Ieder mens is 'work in progress'. Het betekent dat, telkens als wij een ander mens benaderen, we op Gods werkerterrein komen en daarmee heilige grond betreden. Dit is niet de gedachte waar we elke morgen mee wakker worden, maar misschien zou dat wel moeten. Misschien ligt daarin het geheim van de opdracht van God om elkaar lief te hebben. In navolging van Christus zijn we geroepen om Góds woorden te spreken in iemands leven, niet onze woorden. Hij leert ons te zegenen in plaats van te oordelen. God zoekt ons op, verrast ons met goedheid. Barmhartigheid betekent dat Hij zich het lot van mensen aantrekt. Hij gaat niet boven, maar naast hen staan. Hij prikt door de buitenkant heen. Hij kijkt niet naar de sticker die wij ergens hebben opgeplakt. Hij schaamt zich niet om vriend van tollenaars en hoeren te zijn. Zijn taal is die van liefde, vriendelijkheid en vrijgevigheid.

Sarefat

Ik wil dit illustreren aan de hand van een verhaal uit het Oude Testament. In de tijd dat Elia profeteerde, was er drie jaar en zes maanden droogte en honger in het land Israël en in de landen daaromheen. Toen het water in de beek Kerith was opgedroogd, stuurde God hem naar een weduwe in Sarefat (1Kon.17:7-24). God zegt er nota bene bij: *Ik heb een weduwe daar geboden u te verzorgen.* Nu, Elia komt in Sarefat en ontmoet de weduwe. De weduwe was zich van niets bewust en had niet de tafel gedekt voor Elia. Integendeel, toen Elia om wat water en brood vroeg, stortte ze haar hart uit en zei: dit is het laatste beetje deeg en olie dat ik heb voor mij en mijn zoon, als dit op is zullen we sterven. Deze vrouw was in diepe nood. En God stuurde Elia, helemaal van de beek Kerith naar Sarefat, want God had haar gezien. En God was dus al bezig in haar leven nog voordat ze Elia zag, want hoewel ze gebrek had, deed ze toch wat Elia vroeg en ze bood hem eten en drinken aan. Deze vrouw was aan het einde van haar Latijn, aan het eind van haar kracht, ze

had de moed en de kracht verloren om verder te gaan. Ze had geen geloof meer voor de toekomst. God stuurde een profeet, iemand om een woord van God in haar leven te spreken. Hij had haar nood gezien en zou daarin voorzien. En het was niet zo dat de hele wereld plotseling anders werd, maar Hij liet haar wel voelen en merken, dat Hij naast haar stond en voor haar zorgde.

En net toen alles weer leek te lopen, kwam er een volgende tegenslag overheen en werd haar zoon doodziek. Deze gebeurtenis legde een diepere nood bloot in haar leven. Ze zei tegen Elia *'Wat heb ik misdaan, man van God? Bent u soms in mijn leven gekomen om mijn zonden aan het licht te brengen en mijn zoon te doden?'* Ze worstelde met de gedachte dat de tegenslagen in haar leven misschien wel een straf van God waren. Het zit diep in ons mensen, dat we gaan twijfelen als dingen verkeerd gaan en denken dat we het 'ergens aan verdiend hebben'. Dit is waarom Elia bij de vrouw moest blijven, omdat God haar niet alleen eten en drinken wilde geven, maar haar ook van binnen genezing en herstel wilde geven - Ik heb niet alleen je uiterlijke nood gezien, je vermoeidheid, de strijd van het dagelijkse leven. Ik heb ook je innerlijke nood gezien, Ik kan je gedachten lezen. En Ik wil je laten merken dat mijn liefde voor jou niet veranderd is. Kom bij Mij als je vermoeid en belast bent, en Ik zal je rust geven. Neem mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en jullie zullen rust vinden voor jullie zielen' (Matth.11:28). Dit is hoe God is, dit is zijn Naam. Dit is Wie Hij vandaag is.

Laat uw licht schijnen

Als zonen en dochters van de Allerhoogste staan we in een gebroken wereld. Hoewel de satan al is overwonnen, wil hij zijn greep op deze wereld niet loslaten. God heeft ons uit deze wereld getrokken (Gal.1:4) en ons overgebracht in zijn koninkrijk. Als zonen van dat koninkrijk heeft God ons terug gezaaid in deze wereld, want 'de akker is de wereld' (Matth.13:38) om *zijn* koninkrijk hier te verbreiden. *Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.*

Overal waar wij, net als Elia, woorden spreken van leven, overal waar wij profeteren, dat is *Zijn* woorden spreken in de levens van mensen, overal waar wij de goede werken van onze Vader laten zien, bloeit dat koninkrijk op. Laten we elke dag gaan staan in onze hoge roeping van zonen en dochters van de Allerhoogste, elke dag bidden om de vervulling van Gods Geest, want alleen door Hem hebben onze woorden kracht. Namens de Vader bedienen we nu al vergeving, heelheid, genezing en bevrijding, tot de dag dat Jezus terugkomt in Heerlijkheid en majesteit.